

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕/๒๕๕๕

วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ประกาศกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ มาตรา ๖๗ ตรี และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ทวิ มาตรา ๓๘ ตรี ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลแพ่งธนบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ (นายวาณิชย์ สุรพงษ์วนิชกุล) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๓/๒๕๕๑ ซึ่งเป็นผู้ร้อง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ว่า ประกาศกระทรวงการคลัง ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ มาตรา ๖๗ ตรี และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ทวิ มาตรา ๓๘ ตรี ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า บริษัทเงินทุนเศรษฐกิจ จำกัด เป็นโจทก์ฟ้องนายวาณิชย์ สุรพงษ์วนิชกุล ผู้ร้อง เป็นจำเลยที่ ๑ ต่อศาลแพ่งธนบุรีให้ชำระหนี้ตามตัวเงิน และคำประกัน โดยขอให้ศาลบังคับผู้ร้องกับพวกพร้อมกันหรือแทนกันชำระเงิน จำนวน ๑,๗๘๗,๕๓๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑,๖๘๑,๕๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระหนี้ให้โจทก์เสร็จสิ้น ระหว่างพิจารณา บริษัทธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งธนบุรี เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ขอสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ อ้างว่า เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง โดยคำแนะนำของธนาคารแห่งประเทศไทยได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๗ จัดว่า แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจ

LIRT

เงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ และมาตรา ๓๘ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ พิจารณาและให้ความเห็นชอบแก่โครงการรวมกิจการระหว่างบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุนอีก ๑๒ แห่ง และท้ายที่สุดให้รวมกิจการกับบริษัทธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) ต่อมาวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๒ โจทก์ในคดีนี้ได้ทำหนังสือสัญญาโอนสินทรัพย์และหนี้สินของโจทก์ให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) แล้วมีการโอนต่อให้บริษัทธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) ซึ่งรวมทั้งหนี้สินที่มีการฟ้องร้องจำเลยในคดีนี้ด้วยโดยสัญญาดังกล่าวมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ผลของการโอนดังกล่าวข้างต้น ทำให้บริษัทธนาคารไทยธนาคารจำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นผู้รับโอนกิจการมีอำนาจเข้าสวมสิทธิในการดำเนินคดีในฐานะโจทก์แทนโจทก์เดิม บริษัทธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) จึงร้องต่อศาลแพ่งธนบุรี ขอเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ในคดีนี้ ศาลแพ่งธนบุรี มีคำสั่งอนุญาตให้บริษัทธนาคารไทยธนาคาร จำกัด (มหาชน) เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์ได้ โดยอาศัยอำนาจตามประกาศกระทรวงการคลัง ฉบับลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๑ ประกอบกับพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ต่อมาเมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องคัดค้านการขอสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนโจทก์และในขณะเดียวกันได้ยื่นคำร้องอีกฉบับหนึ่งขอให้ศาลส่งประเด็นข้อกฎหมายให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเนื่องจากเห็นว่าการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) กับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุนต่างๆ อีก ๑๒ บริษัท ตามประกาศกระทรวงการคลังนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ เพราะมิได้คำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ย่อมได้รับความคุ้มครองจะจำกัดมิได้ และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๗ ตรี ที่บัญญัติเรื่องการโอนกิจการของบริษัทโดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ นั้นเป็นบทบัญญัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

เพราะเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ จึงเห็นว่า ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ มาตรา ๖๗ ดรี และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ทวิ มาตรา ๓๘ ดรี ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ประกอบกับยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ จึงขอให้ศาลส่งคำโต้แย้งในประเด็นข้อกฎหมายดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ตามคำร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย มีประเด็น ดังนี้

๑. ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และ มาตรา ๓๐ หรือไม่

๒. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ทวิ มาตรา ๖๗ ดรี และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๘ ทวิ มาตรา ๓๘ ดรี ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

สำหรับประเด็นข้อที่ ๑ เห็นว่า ประกาศกระทรวงการคลัง มิได้ออกโดยองค์กรที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ จึงมิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยเป็นบรรทัดฐานไว้แล้วตามคำวินิจฉัยที่ ๔/๒๕๕๒ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นข้อนี้อีก

ส่วนประเด็นข้อที่ ๒ ผู้ร้องกล่าวอ้างในคำร้องว่า มาตรา ๖๗ ดรี ที่บัญญัติว่า การโอนกิจการของบริษัททั้งหมด หรือแต่บางส่วนที่สำคัญให้แก่สถาบันการเงินอื่น ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี และเมื่อได้รับความเห็นชอบ ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ โดยการโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บทบัญญัติ

ดังกล่าว ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการออกกฎหมายเพื่อจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชน กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพ เพราะการโอนหนี้เงินตามฟ้องนั้นถือเป็นการโอนหนี้อันจะต้องพึงชำระแก่เจ้าหนี้คนหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง จึงต้องทำเป็นหนังสือ และจะยกเป็นข้อต่อสู้จำเลยได้ต่อเมื่อได้บอกกล่าวการโอนไปยังจำเลย และต้องได้รับความยินยอมจากจำเลยเป็นหนังสือเสียก่อน แต่การโอนหนี้รายนี้มิได้กระทำเป็นหนังสือโดยผู้มีอำนาจ มิได้มีการบอกกล่าวแก่จำเลย และจำเลยมิได้รู้เห็นหรือยินยอม การบอกกล่าวการโอนหนี้และการได้รับความยินยอมจากลูกหนี้ซึ่งต้องทำเป็นหนังสือถือเป็นสาระสำคัญ การตรากฎหมาย การออกประกาศของกระทรวงการคลังและการออกพระราชกำหนดทั้งสองฉบับจึงเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล กระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพในส่วนที่เป็นสาระสำคัญอันจะกระทำมิได้และถือเป็นการขัดรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ที่ว่า บุคคลย่อมเสมอกันโดยกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันซึ่งตามมาตรา ๖ แห่งรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ และผู้ร้องสรุปในตอนท้ายว่า ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง ให้ความเห็นชอบโครงการรวมกิจการระหว่างธนาคารสหธนาคาร จำกัด (มหาชน) บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงไทยธนกิจ จำกัด (มหาชน) และบริษัทเงินทุน ๑๒ บริษัท พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ หมวด ๕ มาตรา ๖๗ ทวิ มาตรา ๒๗ ตี (ที่ถูกมาตรา ๖๗ ตี) และพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๒ (ที่ถูก พ.ศ. ๒๕๐๕) (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๘ ทวิ มาตรา ๓๘ ตี ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ และต้องด้วยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ เมื่อพิจารณาข้อความตามคำร้องและเหตุผลที่ยกขึ้นอ้างแล้วก็พอจะอนุมานได้ว่าผู้ร้องได้แย้งว่า มาตรา ๖๗ ตี ของพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ มาตรา ๖๗ ตี รวมทั้งการตราบทบัญญัติขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ ส่วนมาตรา ๖๗ ทวิ ของพระราชกำหนดดังกล่าว มาตรา ๓๘ ทวิ และมาตรา ๓๘ ตี ของพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๐๕ ที่ผู้ร้องอ้างว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ ด้วยนั้น ผู้ร้องมิได้อ้างเหตุผลให้ชัดเจนว่า บทบัญญัติของพระราชกำหนดตามที่กล่าวมา ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ อย่างไร หรือเป็นการโต้แย้งสิทธิเสรีภาพของผู้ร้องตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ รับรองไว้อย่างไร ผู้ร้องเพียงกล่าวอ้างลอยๆ โดยปราศจากเหตุผลสนับสนุนชี้ อ้าง เพราะแม้แต่บทบัญญัติของพระราชกำหนดที่อ้างว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญเหล่านั้น ผู้ร้องก็มีได้

แสดงให้เห็นว่ามีข้อความอย่างไรในคำร้อง คำโต้แย้งของผู้ร้องที่เกี่ยวกับบทบัญญัติต่างๆ ดังกล่าว จึงถือได้ว่าเป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง คงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แต่เพียงมาตรา ๖๗ ตรี ของพระราชกำหนดประกอบธุรกิจเงินทุน ฯ ว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ หรือไม่ และตามคำร้องก็น่าจะมุ่งหมายถึงมาตรา ๖๗ ตรี วรรคสอง เท่านั้น ซึ่งบัญญัติว่า “เมื่อได้รับความเห็นชอบการโอนกิจการจากรัฐมนตรีแล้ว ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ โดยการโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการนี้ไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” เห็นว่า การโอนสิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๖๗ ตรี ของพระราชกำหนดดังกล่าว เป็นการโอนสิทธิเรียกร้องโดยผลของกฎหมาย จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของการโอนสิทธิเรียกร้องทั่วไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ ที่เจ้าหน้าที่จะต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้หรือลูกหนี้ให้ความยินยอมด้วย ในการโอนนั้น การโอนจึงจะสมบูรณ์มีผลตามกฎหมาย เนื่องจากมาตรา ๓๐๖ ใช้ถ้อยคำว่า “หรือ ลูกหนี้ จะได้อินยอมด้วยในการโอนนั้นคำบอกกล่าว หรือความยินยอม เช่นว่านี้ ท่านว่าจำต้องทำเป็นหนังสือ” ด้วยบทบัญญัติมิได้ใช้คำว่า และ ตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้างแต่ใช้คำว่า หรือ ความเข้าใจของผู้ร้องเกี่ยวกับมาตรา ๓๐๖ จึงผิดพลาดมาแต่ต้น ทั้งข้อความตามมาตรา ๖๗ ตรี ก็ให้สิทธิแก่ลูกหนี้คือผู้ร้องที่จะยกข้อต่อสู้ใดๆ ที่มีต่อเจ้าหน้าที่คนเดิมขึ้นต่อสู้เจ้าหน้าที่คนใหม่คือผู้ที่รับโอนสิทธิเรียกร้องได้เช่นเดียวกับการโอนสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ทุกประการ มิได้ทำให้ผู้ร้องมีภาระเพิ่มขึ้นหรือเสียเปรียบเจ้าหน้าที่ใหม่ บทบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้มีผลเป็นการลดทอนสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของผู้ร้องที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ บัญญัติรับรองไว้หรือเป็นการเพิ่มภาระแก่ผู้ร้องในฐานะลูกหนี้แต่อย่างใด ส่วนการตราบทบัญญัตินี้ดังกล่าวจะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ นั้นมิได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. ๒๕๒๒ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๖๗ ตรี มิได้ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ ส่วนคำโต้แย้งของผู้ร้องอื่นๆ ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย จึงไม่รับเรื่องของผู้ร้องดังกล่าวไว้พิจารณาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

LIRT